

## ХОЧЕТЕ, ЩОБ ЩОСЬ БУЛО ІНАКШЕ? ІНАКШТЬ!

Ірина Ферин

*Львівський національний університет імені Івана Франка,  
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, м. Львів, Україна*

**21 червня 2017 року.** Сьогодні перший день практики на львівському телеканалі “Перший Західний”. Головне, щоб не останній. Насправді все дуже весело й цікаво, оскільки я ніколи не практикувалась на телебаченні і це для мене абсолютно інша сфера. Писати в щоденнику про отримані теоретичні знання не варто і не дуже цікаво. Краще описати емоції. Той момент, коли усвідомлюєш, що практично нічого не вмієш. Але ти не впадаєш у відчай і не займаєшся самонавіюванням. Просто згадуєш свій 2013 рік, коли тільки починала або швидше намагалася щось писати для газети. О цей “прекрасний” період 2013... коли зовсім нічого “не ліпиться” і тобі ніхто не пояснює, як треба. Тут раптом, будучи в якійсь незрозумілій (як тоді здавалося) безвиході, усвідомлюєш, що сантехнік – це хороша спеціальність. І в такому випадку головне швидко опанувати себе і змусити працювати далі.

Якщо без ліричних відступів, то цей період мого життя навчив мене не боятися нового і завжди пам’ятати, що нічого одразу не дається. Треба працювати, “шліфувати” свої вміння і опановувати себе, коли думки про сантехніка “прилітають” занадто часто. Ці сьогоднішні мої спогади розвіяли мою пригніченість і ввімкнули режим “інтенсивної роботи”.

А так... якщо загалом (без ностальгії і думок про українську сантехніку), то все було весело. За перший день практики урочисто прийняла “бойове хрещення” на львівських смітниках. Ми писали блізи, мухи літали, сонце було безжальне, люди злилися, а мій ніс не хотів дихати...

От тобі і романтика по-журналістки.

Мораль дня: нічого не дається одразу.

**22 червня.** Сьогодні мені неабияк знадобилися мої знання з права і цікавість до політики. Слухаючи лекцію з політології від шеф-редактора, збагнула, що добре розуміюся у місцевому самоврядуванні.

Працюючи журналістом, ти повинен хоча б на елементарному рівні знати специфіку та структуру вітчизняної бюрократичної системи. Рано чи пізно це знадобиться. Якщо ти навіть спеціалізуєшся виключно на культурі, тобі таки доведеться контактувати з чиновниками, тому краще завчасно “озброїтися” потрібними знаннями.

А тепер повертаюся до імпровізованої пари з політології. Як потім з’ясувалося, лекція від шеф-редактора не стала “родзинкою”. Післяобідня частина дня була набагато веселіша. Шеф організувала нам квест-завдання “Я тебе не чую” (назва моя). Суть – маючи у розпорядженні 5 сюжетів без звуку, треба написати до кожного з них сценарій, який повинен мати логіку і сенс та відповідати відеореяду.

Після виконання завдання, шеф-редактор показала нам сюжети зі звуком. Картинка абсолютно не відповідала тексту. Вони розлетілися за змістом та суттю в різні сторони, точно так само як моя фантазія і реалії роботи на телебаченні.

Мораль дня: картина = текст; телевізійний сценарій не дорівнює газетному матеріалу (так, мені поки важко “перемкнутися”).

**23 червня.** П’ятниця – день важкий. Ми знімали бліци з оператором про підняття тарифів на проїзд у електротранспорті.

Часом мені здається, що люди трохи загубились у цьому світі. Я розумію, що Львівелектротранс має заборгованість, крім того зараз наша держава у важкому становищі і з економічної точки зору це неабияк потрібно, але мене такі нововведення трохи обурюють. Чому так? Все просто: я за зміни тарифів проїзду у електротранспорті, але проти того, що хтось може покласти собі ці гроші в кишеню.

**26 червня.** Нині було легке знімання і цікавий сюжет. Цьогоріч у рамках фестивалю “Альфа-джаз” винахідники представили цікаву розробку – музичні інструменти із городини. Банани, лимони, огірки і навіть квіти. На альфа-джазі звучало все. І зіграти на таких диво-інструментах могли всі охочі.

Тиждень розпочався насправді дуже класно. Політологію та сміття урочисто замінили фортепіанояблука та бананобарабани. А оскільки в мене за спиною 8 років музичної школи – така ситуація мене дуже потішила.

Крім того, до моєї нинішньої музикотерапії додалася лекція від оператора Насті, яка пояснила мені основні моменти роботи журналіста з оператором та правила поведінки на прес-конференціях.

**27 червня.** Нинішній вівторок успішно перетворився у п’ятницю. Практиканти слухали лекцію з журналістської майстерності від шеф-редактора Світлани Ровенчак. Потім Света вичитувала мої тексти, а я думала собі свої думи.

Теза сьогоднішнього дня: у свої майже 20 років ти ще не знаєш на що здатний. Мораль: працювати натхненно.

**28 червня.** День Конституції України. В – означає “вихідний”. Нинішній відпочинок з нагоди свята був доречний, бо в мене з’явилась можливість “розкласти на місця” думки у своїй голові.

Коли ми починаємо щось нове, нам інколи може здаватися, що нічого з цього не вийде. І тут все залежить від того, наскільки сильне бажання реалізувати себе в цій сфері та чи бачиш ти сенс у тому, що робиш.

Головне – незалежно від того, чим ти займаєшся, бути вірним собі.

**29 червня.** День не обіцяв нічого незвичайного, але сесія Львівської міської ради внесла свої корективи. Про феєричність такого типу львівських дійств розповідати не варто. Не вперше, враховуючи ситуацію із львівським сміттям, під час сесії під стінами Ради збираються мітингувальники. Про щирість і абсолютну непідкупність акції свідчить усе – кременезні молоді хлопці, які чітко не можуть сказати, чого вони прийшли. І звісно, “прима” сьогоднішньої вистави – циганка (перепрошую ромка) у рожевих шльопанцях. Всім не вгодила Інна Свистун, але певне добра частина з них не знає, хто вона така. Тут, як то кажуть, завіса й оплески.

Далі сесія і нічого цікавого для щоденника.

Про наболіле: якщо коротко, то сьогодні я вкотре переконалася, що українська політика – це, згрубша, зборище дешевих популістів у дорогих костюмах, які на фоні масових видовищ звикли все вирішувати за “поняттями”. Шановні! Людям не потрібні ваші бал-маскаради. Почніть працювати і не їжте один одного, а то так можна і подавитися випадково. Зрозумійте, нас дістало!

O tempora, o mores!

**30 червня.** Нічого нового й особливого. Нині працювала “на стрічці”. Впродовж дня стежила за подіями у Західній Україні, вибирала найцікавіші та найрезонансніші новини із різних ЗМІ. Весь відібраний матеріал транслювався у стрічці новин програми “Очі”.

Якщо бути відвертим, то це трохи нудно, але робота “на стрічці” вчить максимально коротко, просто та логічно подавати інформацію.

Також, маючи час для роздумів, сьогодні згадувала історію. 30 червня 1941 року у Львові з балкону будинку товариства “Просвіта” було проголошено Акт відновлення Української Держави. Сьогодні у випуску новин про це вийшов сюжет. Дуже радію, що редакція шанує та пам’ятає про таку важливу історичну подію.

**3 липня.** Понеділок – день насичений. Якщо коротко, то понеділок офіційно можна величати днем міжміських маршруток та українських вишиванок.

Частина перша “Маршрутки”.

Писати про сюжет і знімання нема сенсу. Це той випадок і день, коли треба розповідати про людей. Завжди думала, що камери бояться. Але нині зрозуміла, що люди бачать в цьому можливість достукатися і сказати “Привіт. Ми тут є. Ми живі і якщо ви буде займатися дурницями, то скоро нам увірветься терпець і нічим добрим для вас це не закінчиться”.

Сподіваюсь і щиро вірю в те, що наша Держава має майбутнє. Ніколи не думала, що до таких оптимістичних висновків мене спонукає розчарована бабуся, яка не має чим заплатити за маршрутку. Саме після таких історій, починаєш бачити сенс у тому, що ти робиш. Бо журналіст – це не просто інформатор, це “місток” між людьми і владою, за допомогою якого можна впливати на суспільно-політичні процеси. Принаймні хочеться в це вірити.

Частина друга “Вишиванки” або сюжет із присмаком експлуатації (жартую).

Виявляється у Львові є жінка, яка колекціонує вишиванки і має власну крамницю із сорочками. Дуже атмосферний магазин, в якому пахне старою бабусиною скринією і якимось висушеним сонячним промінням (не знаю як це, але в цій крамниці саме так).

Оскільки нам треба було записати бліци, а людей у магазині не було, я благополучно стала покупцем (ситуація з розряду “і таке в житті буває”).

День видався насиченим і трохи важким, але духовно він був красивий☺

**4 липня.** Що кому, а Садовому дороги. У Львові ремонтують Тракт Глинянський. Ніякого тобі емоційного навантаження і глибоких філософських роздумів.

А спонсор сьогоднішнього гарного настрою водій Іван. Водій Іван не тільки добре жартує, але й чудово кермує.

Інформацію надано на правах реклами.

**5–6 липня.** Мені хочеться в цьому варіанті щоденника об'єднати ці два дні.

5-го ми знімали незрячого айтішника, який має дружину та дворічну доньку і успішно працює в ІТ-компанії.

6-го робили сюжет про змагання зі стрільби для незрячих.

Після таких знімань трохи по-іншому починаєш дивитися на світ. Ми так часто жаліємося замість того, щоб просто бути вдячним за те, що в нас є.

Цінуймо себе та своє, удосконалюймося і не нарікаймо. Не подобається – зміни, не можеш змінити – не жалійся, бо цим себе тільки зруйнуєш.

P.S. Не можеш бути скелею. Стань хвилею.

**7 липня.** Останній день практики. Нині знову була “на стрічці”. Нічого особливого не дізналася, але багато “переварила”. Отож, за час літньої практики не тільки вивчила багато нового та удосконалила вже здобуті знання і навички, але й “виросла” професійно і зрозуміла, як багато ще потрібно працювати над собою, щоб досягнути бажаного результату. Окрема подяка колективу редакції та шеф-редактору, які мотивували мене до розвитку і вдосконалення.

Не знаю, що буде далі, але щиро вірю у силу надії, правильність учинків та благородність мети, що й іншим раджу.

Хочете, щоб щось було інакше? Інакшіть!